

Ив. Вазовъ.

Трудътъ.

Ний знаймъ ли труда свещенъ и честни
 На съчивото, ралото и чука?
 Ний трудъ наричаме службашки лесни
 И яловъ трудъ — платений мързелъ тука!

Ний поколѣн'е сме, което бѣга
 Отъ работа и живий трудъ го плаши;
 На свойтъ сили то се не наблѣга
 И службата е идеалътъ наши!

У насъ пустѣятъ поприща просторни;
 За воленъ трудъ земята ни беднѣе
 Отъ мишци и енергии упорити —
 И тунеядство едно вирѣе!

За кѣтче на трапезата държавна
 Стреми се ситъ и гладенъ, мѣдри, прости —
 На чада, на бащи мечтата главна —
 За тамо домъ и школо готвятъ гости.

А чужди гостъ ржка граблива пѣхва
 Въ съкровищата, що Господъ намъ обрече,
 Сиромашията — коваренъ влѣхва —
 Презъ всичкитѣ ни порти влиза вече.

